

Folketingets Finansudvalg

Slotsholmsgade 10
1216 København K
Telefon 72 28 24 00
oim@oim.dk

Sagsnr.
2019 - 37

Doknr.
59881

Dato
23-01-2019

Folketingets Finansudvalg har d. 3. januar 2019 stillet følgende spørgsmål nr. 282 (alm. del) til økonomi- og indenrigsministeren, som hermed besvares.

Spørgsmål nr. 282:

”Vil ministeren redegøre for udviklingen siden valget i 2015 i antallet af folk med lille tilskyndelse til at tage et arbejde?”

Svar:

Det økonomiske incitament til at være i beskæftigelse – frem for at modtage overførselsindkomst – kan opgøres med udgangspunkt i to beslægtede begreber: *Forskelsbeløbet* og *nettokompensationsgraden*.

Forskelsbeløbet er et absolut begreb, der opgøres i kroner, og angiver forskellen i den disponible indkomst i henholdsvis en situation med beskæftigelse (beskæftigelsesalternativet) og en situation, hvor forsørgelsesgrundlaget alene er overførselsindkomst (overførselsalternativet). Et lavt forskelsbeløb indebærer et svagt økonomisk incitament til beskæftigelse.

Nettokompensationsgraden er et relativt begreb, der opgøres i pct., og angiver forholdet mellem den disponible indkomst i overførselsalternativet og den disponible indkomst i beskæftigelsesalternativet. En høj kompensationsgrad indebærer et svagt økonomisk incitament til at være i beskæftigelse.

Den disponible indkomst i de to alternativer – overførselsalternativet og beskæftigelsesalternativet – beregnes ved at antage, at den enkelte person er beskæftiget henholdsvis overførselsindkomstmottager i et helt kalenderår. Beregningen tager blandt andet højde for transportudgifter til og fra arbejde og aftrapning af indkomstafhængige ydelser som boligstøtte, daginstitutionsbetaling og ægtefælles eller samlevers sociale pension.

Et svagt økonomisk incitament til beskæftigelse svækker isoleret set tilknytningen til arbejdsmarkedet, jf. også *Fordeling og incitamenter 2018*. Man skal være opmærksom på, at andre forhold end økonomiske incitamenter kan have betydning for, om den enkelte er i beskæftigelse eller ej. Der kan fx ligge en stærk tilfredsstillelse i at bidrage aktivt på arbejdsmarkedet, ligesom samværet med kollegaer kan have stor betydning. Andre kan eksempelvis opleve sociale problemer eller sygdom, som holder dem væk fra arbejdsmarkedet i en periode.

Tabel 1 viser antallet af personer, med relativt svage økonomiske incitamenter til beskæftigelse i henholdsvis 2015 og 2018.

Tabel 1**Personer med relativt svage økonomiske incitamenter til beskæftigelse**

	2015	2018
Nettokompensationsgrad over 80 pct.	330.400	216.800
Månedligt forskelsbeløb under 2.000 kr. (årets priser)	134.900	70.800
Månedligt forskelsbeløb under 2.000 kr. (2018-priser)	129.200	70.800

Anm.: Afrundet til nærmeste 100 personer. Opgørelsen omfatter 18-64-årige beskæftigede lønmodtagere, fuldt ledige m.fl. samt efterlønsmodtagere. Beregningerne tager udgangspunkt i befolkningssammensætning og arbejdsmarkedsstatus i 2015. Tallet for 2015 er en opgørelse på registerdata, mens tallet for 2018 repræsenterer et skøn baseret på fremskrivning af 2015-oplysninger, hvor der i fremskrivningen endvidere er taget højde for regelændringer i perioden. Forskelsbeløbet på 2.000 kr. er opgjort i årets pris- og lønniveau. Se *Fordeling og incitamenter 2018* for en nærmere beskrivelse af de anvendte opgørelsesmetoder.

Kilde: Egne beregninger på Lovmodellens datagrundlag.

Faldet i antallet af personer med relativt svage økonomiske incitamenter til beskæftigelse skyldes blandt andet den skønnede indkomstudvikling fra 2015 til 2018, afdæmpet regulering af overførselsindkomster (Skattereform 2012), indførelse af 3 karensdage i dagpengesystemet (Aftale om et tryggere dagpengesystem, 2015), indførelse af kontanthjælpsloft (Jobreform fase 1, 2015) og Skattereform 2018.

Beregningerne tager udgangspunkt i oplysninger om befolkningen i 2015, som fremskrives til 2018 pris- og lønniveau. Befolkningens sammensætning på arbejdsmarkeds-tilknytning, lønforskelle mv. fastholdes således uændret.

Med venlig hilsen

Simon Emil Ammitzbøll-Bille